מאי לאו דלא בעל לא דבעל אי דבעל מאי מאי מעמא דשמואל קסבר כל הבועל על

דעת קדושין הראשונים הוא בועל והא

פליגי בה חדא זימנא דאיתמר יקדשה על

תנאי וכנסה סתם רב אמר צריכה הימנו גם

ושמואל אמר אינה צריכה הימנו גם רב

אמר יצריכה הימנו גם כיון דנסבה אחולי

אחליה לתנאיה ושמואל אמר אינה צריכה

הימנו גם כל הבועל על דעת קרושין

הראשונים הוא בועל צריכא 🐠 דאי איתמר

ההיא בההיא קאמר רב משום דאיכא תנאה

וכיון דבעל אחליה לתנאיה אבל בהא

אימא מודה ליה לשמואל ואי איתמר בהא

בהך קאמר שמואל אבל בהך אימא מודה

ליה לרב צריכא ומי אמר רב כי בעל אין

אי לא בעל לא והא ההיא עוברא דהוה

בנרש ואיקדישה כשהיא קטנה וגדלה

ואותביה אבי כורסייא ואתא אחרינא וחמפה

מיניה ורב ברונא ורב חננאל תלמידי דרב

הוו התם ולא הצריכוה גיטא מבתרא אמר

רב פפא בנרש מינסב נסיבי והדר מותבי

אבי כורסייא רב אשי אמר הוא עשה ישלא

כהוגן לפיכך עשו בו שלא כהוגן ואפקעינהו

רבנן לקירושי מיניה אמר ליה רבינא לרב

אשי יתינח דקדיש בכספא קדיש בביאה

מאי שויוה רבנן לבעילתו בעילת זנות אמר

רב יהודה אמר שמואל יהלכה כרבי אליעזר

וכן אמר רבי אלעזר הלכה כרבי אליעזר:

מתני' ימי שהיה נשוי לשתי יתומות

קטנות ומת ביאתה או חליצתה של אחת

מהם פומרת צרתה וכן שתי חרשות קמנה

וחרשת יאין ביאת אחת מהן פומרת צרתה

הפקחת וחרשת ביאת הפקחת פומרת

החרשת ואין ביאת החרשת פוְמַרת את

הפקחת יגדולה וקטנה ביאת הגדולה פוטרת

הקמנה ואין ביאת הקמנה פומרת הגדולה:

גמ' וחרשת בת חליצה היא והתנן ∘חרש

שנחלץ וחרשת שחלצה וחולצת מן הקמן

חליצתה פסולה אמר רב גידל אמר רב

יאביאה ירבא אמר אפילו תימא אחליצה

כאן בחרשת מעיקרא כאן בפקחת ואָח״כ

דאיכא לאוקמא מתני׳ דהכא כר׳ יוסי דאמר אשה בין גדולה בין קטנה ולפי הירושל׳ דגרסי׳ לעיל ואם לא חלצה חליצתה כשרה אתי שפיר טפי:

קנה סעיף כא: בו ב מיי' פ"ז

בז ג מיי

כם ה מיי

נירושיו הל' ו חמנ

אישות הלכה כג סמג

עשין מח טוש"ע שם סימן

לח סעיף לה: יה מהלכות י

עשין נ טוש״ע שס סי׳ קעא סעיף ב: קעא סעיף ב: בח ד מיי שם הלי כד

: מש"ע שם סע"בוט

מוש"ע שם סע"ד: ל ו מיי שם טוש"ע שם

סע"ג: סע"ג: לא ז מיי שם הלכה כג

:מיש"ע שם סע"בוט

ג מיי' פ"ה מהנכות יבום הל' כג סמג

א) כתובות עב:. ב) שם פו., ג) שם ג. גיטין לג. עג. ב"ב מח: לעיל 5:, ד) נדה ח. [לקמן קיא:], ה) לעיל קד:, ו) [נ"ל רבה כדמסיק לבסוף מיובתא דרבה], ז) לקמן קיב:, ה) [נ"ל לרבה], ין [לעיל ק:], י) [ל"ל והכא בקטנה], ל) [ועי" מוספות כתובות עג. ד"ה בההיא],

הגהות הב"ח

וכו' לריכא) תא"מ ונ"ב נירסת רש"י דאי איתמר אבל בהא דאיכא תנאה אימא מודה לשמואל אי איתמר בההיא בההיא קאמר שמואל אבל בהא אימא מודה ליה לרכ לריכה: (ב) תום'

מוסף רש"י שייך לעמוד קודם. קשים גרים לישראל. שלין נקילין נמלות ומכילין מורי הזקן, ויש אומר שכל ישראל ערבים זה בזה, ולאו מילמא היא, שלא נמערבו בשביל הגרים, דאמריגן במסי סוטה (לו:) נמלא לכל אחד מישראל שש מאות אלף ושלשת אלפים ותק"נ בריתות, שכולן נתערבו זה בזה, אלמא לא נתערבו **הגליס** (נדה יג:). שכנו של מקום, ששים גבורים. תלמידי חכמים, מלחמה. מלחמתה של תורה (סנחדרין ז:). קטנה. ימומה, שלא מיאנה. נקטנותה, והגדילה. וכל עליה ואסר כך מיאנה (כתובות עג.) אינה צריכה גט משני. דכי גדלה בא עליה לשם קדושין דיודע הוא שאין קדושי קטנה כלום (שם). קרום קפלה כמום שבר. דכל בדיכה גט משני. דכל הכועל על דעת קדושין הראשונים כועל, ואע"ג להוליאה אח"כ מוליאה בגט שכשם דמודה שמואל שאסורה לשני, דמשנה שלמה היא ולא לריכה חלילה: כונם ואין מוליאה (נדה נב.) לאין כת ממאנת משהביחה שתי שערות, גט הא בעיה מיניה, דהא מרי רבנן גדולה לא ממחלנת מדרבנן הוא, ורב סבר דאורייתא היא, משום דכי בעיל משתגדיל לשם קדושין **כעיל** (כתובות עג.). , ,כתובות עג.), עד כאן שייך לעמוד קודם. **ואפקעינהו** רבנן לקידושי מניה. ושוינהו למעות דקידושין מתנה למפרע, דהפקר ב"ד . (לעיל צ:)**. תינח** דקדיש בכספא כו'. ראה רש"י ומוסף רש"י לעיל שם. חרש שנחלץ.

(h) גם' לריכא (דאי איתמר ד"ה קסבר וכו' דמיירי ר"ג כדמפרש:

לעיל שם שבוולץ. חלילתו פסולה לפוטרה במקום אח כשר (לעיל וחרשת שחלצה חליצתה פסולה. היא עלמה אינה נפטרת

המדיר (דף עג.): דאי איחמר בהא. גבי קטנה שלא מיאנה בהא קאמר רב דאסיק אדעתי׳ לבעול לשם קידושין משגדלה משום דליכא תנאה אין פסול קידושין הראשונים משום תנאי אלא משום קטנות ואדם יודע שאין קידושין הרחשונים כלום וחזר ובעל לשם קידושין: אבל בההיא. דאיכא תנאי אימא מודה לשמואל ואדעתא דתנאי בעיל כסבור שאין עליה נדרים וקיימא תנאי שביניהן: אבי כורסייא. באפריון וקס"ד כשאר חופות שעדיין לא בעלה ואפ״ה לא הצריכוה גיטא מבתרא. אלמא חלו קדושי קמאי: מינסב נסבי. ונתקדשה בבעילה משגדלה: וקח הפקעינהו לקידושין מיניה. דכל דמקדש תולה בדעת חכמים הוא דהא כדת משה וישראל קאמרינן ורבנן אמרי דחוטף אשה מבעלה לא ניהוי קידושין: מינח איכא למימר דקדיש בכספא. דאפקעינהו לקידושין ושוו מעות מתנה דהפקר ב"ד הפקר: קדיש בביאה. מאי הפקר ב"ד איכא למימר: שויוה לבעילתו בעילת זנות. והוא בדעתם תלה: כר' אליעור. דמלמדין הקטנה ימומום למאן: בותגר' שפי נכריות: או חלילתה. לאחר שתגדיל: קטנה וחרשת. לא ידעינן בהי ניחא ליה והי חשיבה אשתו טפי: גב" וחרשת בת חלילה היא. דקתני מתניתין וכן שתי חרשות: כי היכי דעל. לבעל הראשון שכנסה ברמיזה הכי נמי נפיק מיבם ברמיזה: **נשוחין** שתי נכריות. פקחת לפקח וחרשת לחרש: כונם. שאינה בת חלינה משום קרייה אלא כונסה ואם רצה

שנכנסה ברמיזה כך תנא ברמיזה

לעולס. שאין גיטו מפקיע קידושי

דחלו קידושין הראשונים כשגדלה: רשבעל. לפיכך אינה לריכה גט

משני דבעילה שבעל הראשון משגדלה סתמא לשם קדושין נתכוון

דיודע היה שאין קידושי קטנה כלום: על סנאי. שאין עליה נדרים או

מומין: וכנסה ספס. ואח"כ נמלאו

עליה נדרים לריכה גט דביאה לשם

קידושין הואי דיודע היה שאין קידושין

הרחשונים כלום: ה"ג לריכה דהי

איתמר בהא בהא האמר רב משום

דליכה סנהי. והכי היתה בכתובות פ׳

אחיו פקח שהוקיקוה לו ליבום: נתחרשה חרשת מעיקרא כי היכי דעל הכי חולד נפק פקחת ואחר כך נתחרשה לא דמעכבא בה קרייה איתיביה אביי וחרשת מעיקרא בת חליצה היא והתנן" שני אחין אחד פקח ואחד חרש נשואין לשתי נכריות אחת פקחת ואחת חרשת מת חרש בעל חרשת מה יעשה פקח בעל פקחת כונם ואם רצה להוציא יוציא מת פקח בעל פקחת מה יעשה חרש בעל חרשת כונם ואינו מוציא לעולם מאי לאו בחרשת מעיקרא וקתני כונם אין חולץ

במקדש ע"ת דלריכה גט מבקטנה שלא מיאנה דכוותיה מיתוקמא הך לריכותא דהכא ולריכותא דכתובות (ג"ז שם) אליבא דאביים: במקדש ע"ת דלריכה גט מבקטנה שלה דקידושי מיניה. מספקא לר"י אי טעמא דאפקעינהו משום דכל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש או משום דיש כח ביד חכמים לעקור דבר מן התורה מדלא הזכיר כאן כמו שהזכיר בכל מקום כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש: דחרשת בת חדיצה היא והתגן בו'. וא"ת תיקשי נמי מקטנה דתנן במתנימין דחלילת אחת מהן פוטרת לרתה ואילו בפרק מלות חלילה (לשיל דף קד:) תנן קטנה שחללה תחלוץ משתגדיל ואם לא חללה חלילתה פסולה ומיהו בקונט' פי' דחלילתה לכשתגדיל פוטרת לרתה ועוד

מאי לאו דלא בעל. ראשון משגדלה וקאמר רב אינה לריכה גט משני קחבר שמואל כל הבועל על דעת קידושין הראשונים הוא בועל. כה א מיי פייא מהלכות וא"ת לשמואל דלית ליה דקדושין גדלי בהדה מ"ט דר"ג ולעיל בריש פ"ב (דף ית.) משמע דשמואל אית ליה מילתא דר"ג דפריך אמילמיה ואי אין זיקה תיבטל דהא אמר ר"ג כו' וי"ל דלשמואל ל"ל דמיירי (כ) כדמפרש בהדיא שבועל

לשם קידושין ועוד אור"י דהתם כיון דיבמתו ואשתו שתיהן לפניו אפילו בסתמא בועל לשם קידושין כדי לדחות יבמתו ממנו דבאשתו ניחא ליה מיבמתו ומיהו קשה דתיקשה לשמואל מדרבנן דרבי אליעור כשהחזירה כשהיא קטנה וגדלה אללו דמסתמא בועל לשם קידושין דליכא למימר דאיירי כשפירש שבועל לשם קידושין דא"כ היכי פריך מיניה בהמדיר (כמובות דף עג: ושם) ח' לרב אלא ע"כ כשבועל סתם ולא מצי לאוקומי כשפירש דח"כ היינו החזירה כשהיח גדולה ואר"י דשמואל סבירא לי' כר"ש בן יהודה (משום ר' ישמעאל) דאמר בהמדיר (ג"ז שם) אם בעלו לא קנו אי נמי כר' ישמעאל דאמ' שמואלש משום רבי ישמעאל והיא לא נתפשה כו׳: והא אפליגו בה חדא זימנא. תימה לר"י והא תרוייהו לריכי דאי אתמר ההיא דאמר רב צריכה הימנו גט ה״ח לריכה מספק דלח ידעינן אי בעל לשם קידושין אם לאו קמ"ל דאין לריכה גט משני דודאי ראשון בעל לשם קידושין ואי אתמר ההיא דקאמר שמואל לריכה גט משני ה״א היינו מספק ומראשון נמי לריכה גט מדאורייתא דשמא לשם קידושין בעל ואר"י דהכי פריך והא איפליגו בה חדא זמנא ואמאי פליגי בשני מקומות דבחד מהנך הוה מלי לאשמועי׳ ולימא הכי קדשה על תנאי ובעל רב אמר לריכה גט מראשון ולא משני ושמואל אמר אין לריכה גט מראשון אלא משני אי נמי ליתני באידך קטנה שהגדילה ועמדה ונשחת רב חמר חינה לריכה גט משני אלא מראשון ושמואל אמר

אבל מדרבנן לריכה: בההיא קאמר רב משום דאיכא תנאי אחולי אחליה

לריכה גט משני ולא מראשון מה"ת

לתנאיה. פי׳ משום דאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות אית לן למימר דאחליה לתנאיה והיה בדעתו שיחולו קידושי כסף מדלא הזכיר התנאי אבל בהא דליכא בעילת זנות שהרי יש שם קדושין דרבנן ועוד דליכא קדושין הראשונים דנימא שיחולו אימא מודי ליה לשמואל ובקונטרס הגיה הכא לריכותא דכתובות ואין למחוק גירסא זו דהא למ"ד בהמדיר וכתובות דף עד.) קידשה ע"ת ובעל ד"ה לריכה הימנו גט ואפ״ה פליגי (שם דף עג. ושם) י בקטנה שלא מיאנה והגדילה ועמדה ונשאת א"כ פשיטא ליה טפי

תום' חד מקמאי דאמר כר"א וההיא דקתני הידושיו חלוייו קירושין ומרוין אמו לך שמואל רבנן היא ואנא דאמרי׳ כר״ג וליכא לתרוצי לשמואל דה"ק קדושין תלויין עד שיבעול בפירוש לשם קידושין י לאחר שהגדילה קידושין קמאי לא מהני ולא מידי והאי קידושין תלויין כדפרשי׳ ריש שמעתי׳ איפריק׳ ליה אבל דברי ה״ר אלפס שכתב בזה לא מפרקי הוא בזה לא מפרקי הוא (איפריקא ליה) ואין כאן . ספק לא לרב ולא לשמואל רדתרישית והוא פי' נכון כשבעל אחר שגדלה אצלו קידושי ראשון קידושין קירושי האשון קירושין [מה״ת] וא״צ גט משני וכשלא בעל לאחר שגדלה אצלו קידושי ראשון אינם קידושין מדאורייתא אלא הן קידושין מדרבנן . הלכך צריכה גט משני ומראשון נמי צריכה גט יוצאה במיאון אחר שהריאה ר' שערוח דשמעתת׳ דחרשת לאו בת חליצה היא אפי׳ חרשח רמעיקרא דקדושי׳ אלא מדרבנן. הא דתנן . הטנה וחרשת אין ביאת קטמו ווו שוני אין ביאות אחת מהן פוטרת צרתה ל״ש נפלה לו מאחיו פקח י. ול״ש נפלה לו מאחיו

> בחלינתה ואין לה תקנה אלא ביבום ואם רלה להוליא יוליא בגט (שב). כונס ואינו מוציא לעולם. דלא אתי גע דידיה ומפקע זיקת יכומי אחיו הראשון (לקמן קיב:).